

Arrest

nr. 63 110 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 21 februari 2011, samen met zijn moeder, een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek heeft aangetoond dat verzoeker eerder op 31 juli 2009 asiel had aangevraagd in Oostenrijk. Na confrontatie heeft verzoeker verklaard dat zijn asielaanvraag in Oostenrijk werd afgewezen op 1 februari 2011 doch dat hij een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing maar dat er nog geen beslissing werd genomen in de beroepsprocedure. Verder heeft verzoeker verklaard dat hem een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, hetgeen hij, samen met zijn moeder, op 20 februari 2011 zou hebben gedaan.

Op 4 maart 2011 hebben de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse asielinstanties. De Oostenrijkse asielinstanties hebben op 16 maart 2011 ingestemd met de terugname van verzoeker.

Op 1 april 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

Aan de persoon die verklaart te heten G.A.(...)

geboren te G., op (in) 17.06.1982

van nationaliteit / van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 21/02/2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene asiel vroeg in Oostenrijk, Graz op 31/07/2009. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek bevestigde de betrokkene dit. Hij stelde dat zijn asielaanvraag door de Oostenrijkse instanties werd afgewezen in 2010 en laatst op 01/02/2011. Betrokkene diende opnieuw beroep in maar in de beroepsfase werd nog niet beslist. Betrokkene verklaart zijn sociale woning in (...) nr 76 in Oostenrijk te hebben verlaten op 19/02/2011 na ontvangst van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Betrokkene zegt per auto naar België te zijn gereisd waar hij aankwam op 20/02/2011.

We merken op dat de betrokkene verklaart het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Op 04/03/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Oostenrijkse instanties, die op 16/03/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij naar eigen zeggen vernam dat België asielzoekers aanvaardt en dat de houding tegenover asielzoekers heel goed is.

Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat Oostenrijk met het akkoord van 16/03/2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Een vrees voor verwijdering naar Rusland door de Oostenrijkse instanties kan dan ook geen grond zijn voor een toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Dat zijn in Oostenrijk op 31/07/2009 ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert niet dat de Oostenrijkse instanties deze asielaanvragen niet volgens die standaarden zouden hebben behandeld. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming

behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Oostenrijkse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De moeder van betrokkene verblijft in België, vroeg ook asiel aan op 21/02/2011 en maakte ook voorwerp uit van een terugnameverzoek aan Oostenrijk. Oostenrijk werd verantwoordelijk met toepassing van artikel 20.c van de Dublin Verordening voor de behandeling van haar Asielaanvraag. De toepassing van artikels 7 en 8 is dan ook niet mogelijk.

Gevraagd naar de toestand van betrokkene's gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsprobleem te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat gezondheidsproblemen een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat een overdracht aan Oostenrijk in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Deze komt toe aan de Oostenrijkse autoriteiten met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003."

2. Rechtspleging

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan in geval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hiermee lijkt verzoeker aan te geven dat hij niet enkel de nietigverklaring vordert van de bestreden beslissing doch ook de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Het opschrift van het verzoekschrift luidt: "Verzoek tot nietigverklaring". Bijgevolg wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Het verzoek tot schorsing wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM. Tevens meent verzoeker dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De betwiste handeling wordt als volgt gemotiveerd:

Dat volgens de verklaringen van de verzoeker blijkt dat hij Europa is binnengekomen via Oostenrijk Grondslagen van de weigering van terugkeer naar Oostenrijk.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen (Oostenrijk in casu)

Dat met geen enkele bewijs door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bewezen dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk of dat enigszins zijn vingerafdrukken zijn afgenomen in Oostenrijk.

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

'In afwijking van lid I kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.'

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens 'Een staat verantwoordelijk voor een asielverzoek is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielverzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart:

'1. De lidstaat krachtens deze Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

A) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

B) het asielverzoek volledig te behandelen;

C) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel bepaalde voorwaarden terug te nemen

D) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

E) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen

II. Indien de lidstaat de asielverzoek een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 vernoemde verplichtingen over op deze lidstaat

III. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

IV. De in lid 1, onder d) en e) genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij legaal mag binnenkomen.

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielverzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

Door zijn discretionaire macht te gebruiken, heeft de Belgische Staat duidelijk het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geschonden. Immers door deze verwijzing naar Oostenrijk, gaat de Belgische Staat over tot een indirecte repatriëring van verzoeker naar Rusland. Bovendien heeft zij concreet de situatie van de eiser niet geanalyseerd. Het principe van de indirecte sturing werd trouwens door liet UNHCR verklaard (Submission of the UNHCR Application n° 43844/98 in the European Court of human Rights between T.I./United Kingdom, 4 februari 2000);

'It follows from the above that direct removal of a refugee or an asylum-seeker to a country where he or she fears prosecution is not the only form of refoulement. States are responsible for the application of this principle so as to do everything in their power to avoid asylum-seekers being returned tot heir countries without an exhaustive examination of their claims. Indirect removal of a refugee from one country to a third country which subsequently will send the refugee onward to the place of feared persecution constitutes refoulement for which both countries bear joint responsibility'

4.1.9. Het principe van de indirecte stuiking werd trouwens door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bekrachtigd (European Court of Human Rights, decision as to the admissibility of application n° 43844/98 by T.I. against the United Kingdom). Alsmede het Mijnheer Nuala mole heeft toegelicht (Nuala Mole, Keynote presentation, 2nd colloquy on the European Convention on Human Rights and the protection of refugees, asylum-seekers and displaced persons, Strasbourg, 2000, paginas 40-41).

'In T.I. v. the United Kingdom, only a few weeks ago the Court considered a complaint that a return from the United Kingdom to Germany under the Dublin Convention would be in breach of Article 3. The applicant had previously been refused asylum in Germany and it was feared that Germany would send him straight back to Sri Lanka.

The Court established the important principle that the responsibility of the first expelling state was engaged when it sent someone to another state which would be the first link in a chain of refoulement. This statement of principle was of utmost importance and the Court's careful consideration of UNHCR's submissions played an important role in reaching it. The case was however declared inadmissible because of assurances given by the German government (which had been joined as a party) that their law and practice would enable those returned under the Dublin Convention to be protected.

They also submitted that, despite the divergence between their national case-law on article 3 and that of the ECHR, applicants would find protection under an ancillary provision of German law. They assured the Court that people returned under the Dublin Convention would not be automatically sent back to their country of origin without the opportunity to submit a further claim.'

Concrete elementen die wijzen dat Oostenrijk tot een terugsturing zal overgaan.

In tegenstelling tot de ondersteunen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker nooit asielaanvraag ingediend in Oostenrijk. Hierbij legt de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen enkel bewijs omtrent neer.

Bij het overmaken van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten, betekent dit met andere woorden dat de aanvrager naar Rusland door de Oostenrijkse overheid zal worden uitgewezen.

Als de regels vervat in de voornoemde overeenkomst zich universeel willen, houdt elke Staat een beoordelingsmarge in zijn analyse. Maar deze handelingsvrijheid is niet mogelijk tegen de overeenkomst. De eiser zou niet in Italië van de procedurele garanties genieten die door het Verdrag van Genève worden vereist.

De eiser zou immers na een beknopte procedure teruggestuurd worden naar Rusland. Hetgeen een schending is van de artikel 3 van de EVRM is. Derhalve heeft de verwijzing van de aanvrager in Oostenrijk een indirecte verwijzing van de aanvrager naar Oostenrijk toe te laten. Maar dergelijke geforceerde terugkeer is in strijd met het Verdrag van Genève.

De eiser bewijst dus concreet de risico's in geval van een terugkeer naar Oostenrijk. In tegenstelling tot dat wat de Belgische Staat ondersteunt, gaat het niet om formele veronderstellingen of veronderstellingen zonder grondslag.

Aldus door de strikte toepassing van artikel 3.1 en dus een indirecte uitwijzing schendt de Belgische Staat het Verdrag van Genève op 28 juli 1951 maar eveneens het artikel 3 van het EVRM. De aanvrager heeft dus een negatief procedureel antwoord van Oostenrijk te vrezen. Deze vrees wordt gerechtvaardigd, gezien België zich bevoegd zou kunnen verklaren.

Het middel is derhalve gegrond."

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) en naar artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad 343/2003 van 18 februari 2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In wezen lijkt verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt verder zal worden onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooreerst stelt verzoeker dat er geen enkel bewijs voorligt dat hij asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk of dat zijn vingerafdrukken zijn genomen in Oostenrijk. Dit argument is niet ernstig. Niet alleen is er een stuk terug te vinden in het administratief dossier, met name de Hit Eurodac van 21 februari 2011 waaruit wel degelijk blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met de vingerafdrukken genomen in Oostenrijk op 31 juli 2009, maar tevens blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker verklaard heeft dat hij reeds een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk. Verzoeker verklaarde tevens dat hij een eerste negatieve beslissing kreeg in 2010 en dat een tweede negatieve beslissing volgde op 1 februari 2011. Verder verklaarde hij dat hij opnieuw beroep aantekende doch dat er nog geen beslissing is van de beroepsinstantie. Verzoeker bewijst zijn verklaringen door het neerleggen van een vreemdelingenkaart afgegeven door de Oostenrijkse asielinstanties en van een Oostenrijks rijbewijs. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen bewijs voorligt. Evenmin kan verzoeker ernstig voorhouden dat hij nooit een asielaanvraag in Oostenrijk heeft ingediend.

Voorts wijst verzoeker op het feit dat wanneer een lidstaat is aangewezen als verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 3.1 van de Verordening 343/2003, hiervan steeds kan worden afgeweken. Hij verwijst hiervoor naar artikel 3.2 van de voormelde verordening.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, merkt de Raad op dat uit artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat *"Gelet op al deze elementen is er geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art 15 van Verordening (EG) Nr. 343."*

Verzoeker meent echter dat de Belgische asielinstanties door geen gebruik te maken van deze mogelijkheid artikel 3 van het EVRM schenden. Zo stelt hij dat door een verwijzing naar Oostenrijk, de Belgische staat overgaat tot een indirecte repatriëring naar Rusland en dit zonder dat zijn concrete situatie werd onderzocht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft, reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekster (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepast tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu blijkt dat verzoeker noch ten tijde van zijn verhoor door de asielinstanties noch in zijn uiteenzetting van het middel concrete gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat hij, zelfs in het geval van refoulement, blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot de vaststelling dat zijn terugwijzing naar Oostenrijk een gevaar inhoudt voor refoulement naar Rusland. Op geen enkele wijze specificeert hij welk gevaar hij in Rusland meent te ondergaan. Dienaangaande kan er ook op gewezen worden dat de Oostenrijkse asielinstanties zijn asielaanvraag reeds tot tweemaal toe hebben verworpen, hetgeen een indicatie inhoudt dat verzoeker geen aannemelijke vrees heeft ten aanzien van zijn land van herkomst. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn asielaanvraag niet correct werd behandeld. Oostenrijk staat ook helemaal niet gekend als een land dat onzorgvuldig zou omspringen met de behandeling van asielaanvragen, of als land met grote opvangproblemen. Bovendien weet verzoekster ook niet te overtuigen van een daadwerkelijk gevaar voor refoulement. In het dossier van verzoeker is geen enkele concrete aanwijzing terug te vinden dat verzoeker in het geval van terugwijzing naar Oostenrijk daadwerkelijk zal worden gerepatrieerd naar Rusland. Verzoeker verklaarde zelf dat hij een bevel kreeg om het Schengengrondgebied te verlaten en dit niettegenstaande de twee negatieve beslissingen die hij reeds ontving. Van repatriëring is nooit sprake geweest en er is geen enkele indicatie voorhanden dat dit nu anders zou zijn, temeer verzoeker zelf aangeeft dat er nog een beroepsprocedure hangende is. Verzoeker maakt een refoulement niet aannemelijk en hoe dan ook, zelfs aangenomen dat hij zal worden gerepatrieerd naar Rusland, maakt hij geenszins aannemelijk dat hij daadwerkelijk problemen zal kennen in Rusland welk een schending zouden kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitvoerig is ingegaan op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de motivering op dit punt kennelijk onredelijk is. Een vage gratuite bewering waarbij vooral verwezen wordt naar rechtspraak inzake refoulement, zonder deze te betrekken op de eigen situatie, toont geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU